

HOOFDSTUK 2

LONDEN

An het einde van de achttiende eeuw nam het bestuur van Londen een rigoureuus besluit. De toen al decennia lang gebruikte stoomkracht moest de stad vanuit het centrum van energie gaan voorzien. De gehele stad moest op stoomkracht gaan draaien.

Langs de Theems werd de oude stad gesloopt en vervangen door reusachtige hallen met gigantische stoomturbines. Ook moest Londen de mooiste stad van de wereld worden en werd er besloten een nieuwe, moderne stad boven op de oude te bouwen.

In eerste instantie werden alleen de nieuwe hallen overbouwd tot een nieuw stadsdeel, dat de naam Upper London kreeg. Maar al snel bleek het oppervlak van de hallen niet voldoende te zijn om de ambities van het stadsbestuur te herbergen. Door middel van gigantische ijzeren constructies werden omliggende wijken ook overbouwd en al snel was het grootste deel van de stad voorzien van een tweede straatniveau.

Architecten en stedenbouwkundigen hadden een waar stedelijk landschap boven op de oude stad gebouwd, met brede lanen, voorzien van bomenrijen, groene pleinen, brede trappen naar de ministeries, huizen met fantastische gevels en een werkelijk fenomenaal gebouw voor het National Museum. De straatlantaarns waren aangesloten op het moderne gasnet en het straatbeeld werd bepaald door chic geklede mensen, fietsen, door stoom aangedreven koetsen en fraai beschilderde stoomtrams. Zelfs met somber weer was het een genot om er te zijn.

Dit stadsdeel was al vrij snel alleen bereikbaar voor de welgestelden van de stad. Zij konden hier een huis kopen en het dure leven betalen.

In 1810 werd Upper London zelfs verboden terrein voor arbeiders en ander, slecht gekleed, volk. Upper London moest het visitekaartje van de stad worden.

Aan de noordoostzijde van de stad bevond zich het Centraal Station, waar onder andere de Highland Express en de Pullman Express aankwamen en vertrokken. Wagons met drie dekken, voortgetrokken door gigantische stoomlocomotieven die respectievelijk van en naar Schotland en Wales reden. Hier bevond zich ook het gigantische landingsveld voor luchtschepen.

Boven Londen hingen donkergrijze wolken die uit de schoorstenen van de stoomturbines kwamen en vlogen luchtschepen af en aan. Londen was met ruim een miljoen inwoners de grootste stad van de wereld. Het was overal druk in de stad en vooral in het centrum van Upper London gebeurde overal wel wat. Trappen en bruggen verbonden de verschillende straatniveaus, wat het straatbeeld levendig maakte. De goed onderhouden straten en gebouwen maakten Upper Londen tot een stad die met geen enkele andere stad ter wereld te vergelijken was.

Vooral Upper London profiteerde van de moderne energiebron die de hygiëne op een heel nieuw niveau bracht. Rioolwater werd weggepompt, de stad uit, en leidingwater werd naar de badhuizen en privéhoizen van de gegoede burgerij gepompt. De koninklijke parken, Buckingham Palace en de buitenwijken van de stad werden niet overbouwd en bleven zoals vanouds.

De keerzijde van het overbouwen van de oude stad was dat dit deel van de stad, Below London, donker en vies was. Zo schoon als de straten en gevels van Upper London waren, zo vies was het daaronder. De rook die ontsnapte uit de hallen van de stoomturbines veroorzaakte in het havendistrict in Below London een dusdanige luchtvervuiling dat er een permanente smog hing. Daar waar in Upper London de wind voor frisse lucht zorgde, bleef de smerige lucht in het grotendeels overdekte Below Londen hangen en veroorzaakte daar veel gezondheidsklachten aan luchtwegen en ogen. Hier waren gas- en gezichtsmaskers en goggles noodzakelijke zaken die de bewoners mee moesten nemen als ze naar buiten gingen. In Upper London waren dit vooral modeaccessoires geworden.

De enorme kloof tussen Upper en Below London was zo groot dat de inwoners van Below London als tweederangsburgers werden gezien. Het vuile werk in de fabrieken, de haven en het riool, werden in Below London gedaan. De inwoners van Below London waren terneergeslagen en voelden zich buitengesloten door hun stad. Om hun ellendige leven te vergeten grepen ze naar alcohol en drugs en omdat

de politie hier zo goed als geen actie ondernam, vierde criminaliteit zijn hoogtijdagen. Als het donker werd en de straatverlichting werd ontstoken was het verstandig binnen te blijven. Below London was een hel.

De gigantische stoomturbines veroorzaakten een permanent gebrom en gedreun in de stadsdelen rondom de rivier de Theems. De arbeiders die de turbines opstookten en onderhielden, waren inwoners van Below London. Below London zorgde ervoor dat het in Upper London allemaal werkte.

In 1810 werd het echter grimmig in Below London, heel grimmig. De arbeiders kwamen in opstand tegen het stadsbestuur. Ze werden als vuil behandeld, maar moesten wel voor de luxe en welvaart van Upper London zorgen. De salarissen waren laag en de werkdruk hoog. Ze waren het zat, beklommen de ijzeren trappen naar Upper London en wilden naar het stadhuis, maar deze acties werden door de Metropolitan Police hard neergeslagen.

Nu ging het iets beter. De salarissen waren niet verhoogd en de werkdruk niet verminderd, maar de inwoners van Below London accepteerden dat het niet anders was en dat Upper London nu eenmaal niet bereikbaar was voor uitschot als zij.

De trappen werden bewaakt en inwoners die over de trap kwamen werden gecontroleerd of ze in het bezit waren van de City-pas, het felbegeerde toegangsbewijs tot het luxueuze Upper London.